

K É T Ú J M Á R I A - Ü N N E P

Edelényi István

KERESZTÉNYEK SEGÍTSÉGE

(Május 24)

(*A Segítő Szűzanya a Szentírásban*). Valahányszor találkozunk a Boldogságos Szűz személyével a Szentírás lapjain, mindig mint segítő áll előttünk.

A világtörténelem legfontosabb párbeszéde, mely Gábrriel angyal és a Boldogságos Szűz között elhangzott, e szavakkal végződött: „Legyen nekem a te Igéd szerint”. (Luk. 1, 38). E szavakkal lett Mária Isten anyjává, Jákob létrájává, melyen keresztül Isten szállt le az Egből a földre, hogy az emberek viszont oda felmehessenek. Legyen szavával a legdrágább ajándékot adta nekünk, az Úr Jézus Krisztust, az Istentől ígért Megváltót. Ezzel a legnagyobb segítője lett nemcsak a kereszténységnek, hanem az egész világnak is.

A Gábrriel angyallal folytatott beszélgetésből Mária megtudta, hogy rokona, Erzsébet várandós. Aldozatos szeretetétől hajtva, fáradságot nem sajnál és látogatóba indul. A háromhónapos távollét célja azonban nem a pihenés, öröm-megosztás csupán, hanem segíteni akarás, szolgálat.

A káni menyegző jelenete a Szűzanya hatalmának és segíteni akarásnak legkézzelfoghatóbb példája. Figyelme nem szorítkozik pusztán a szükségesek előteremtésére; sokkal tágabb köre van segítő készségének. Nem várja, hogy közbenjárását kérjék. Amint észreveszi a háziak zavarát, azonnal latbaveti hatalmát. Könyörgő mindenhatóságának bizonyítéka, hogy — noha még nem érkezett el a nyilvánosság elé lépésnek ideje — Szent Fia mégis készségesen eleget tesz az óhajának még csoda árán is.

Szűz Mária a megváltás eszközléséből is kivette részét. Ezek a szavak: „Ellenségeskedést vetek közéd és az asszony közé, ivadékok és ivadéka közé” IX. Pius tanítása szerint elválaszthatatlanul összekapcsolják az ivadékokat az édesanyjával a gonosz elleni harcban és a teljes győzelemben. X. Pius pápa szerint „méltányosság szerint érdemi ki nekünk a Boldogságos Szűz azt, amit Krisztus igazság szerint kiérdemelt.” Legyen szavával nemcsak a Megváltó anyjává lett, hanem azonosította magát azokkal a szenvedésekkel, is, melyek ezzel a hivatással együtt jártak. Önként állt oda Fia keresztijéhez. Amennyiben rajta állt, feláldozta Őt Istennek, végigszenvedte megkínztatását, haláltusáját és a szenvedések tengerében sajátmaga is áldozattá lett. Joggal mondhatjuk tehát XV. Benedek pápával: „Együtt váltotta meg Krisztussal az emberiséget”.

De inkább azért illeti meg a Keresztények Segítségére cím, mert a természetfölötti rendben anyánkká lett. Életünknek szólítjuk Őt, mert valóban életet adott nekünk, az Úr Jézus Krisztust. Az Úr Jézus kifejezetten is anyánkká rendelte Őt a keresztfán, amikor Szent Jánoshoz szólt: „Íme, a te anyád”. A szentatyák egyöntetű véleménye szerint Szent János abban a pillanatban mindnyájunkat képviselte. Így lett miénk az ajándékkal együtt az ajándé-

kozó is, hogy ne legyen senki az emberek között gondviselő édesanya nélkül. Ezzel állandó segítőt kaptunk, mert az édesanya természetéhez tartozik, hogy segítsen. Megérti a néma gyermek szavát, tud a ki nem mondott vágyakról, meghallja az el nem sirt panaszokat és szereti a hűtlen gyermeket is. Segít, ha kéri, segít, ha nem kéri. Mindenkinek azt a segítséget nyújtja, ami a lélek üdvössége szempontjából a legelőnyösebb. Hatalmának megmutatására pedig a király szava jut eszünkbe, amit anyjának mondott: „Kérj anyám, hisz lehetetlen, hogy elutasítsalak”. (LII. kir. 2, 20).

A szentírás tehát egymagában is eléggé feljogosít arra, hogy Máriát a Keresztények segítsége névvel illessük. De mégsem ezért kapta ezt a megszólítást. Csodás események hosszú sorozatával a történelem pattantotta ki azt.

(Az imádságban). Megváltónk felment az égbe, de itthagytta édesanyját, hogy elindítsa küzdelmes útjára szeplőtelen Jegyesét, az Egyházat. És a Boldogságos Szűz, „mikor az Üdvözítő átdőfött szivéből megszületett Krisztus titokzatos teste, azt épp oly anyai gondnal, épp olyan bensőséges szeretettel fogadta, mint aminővel Jézust a bölcsőben melengette, táplálta”. (XII. Pius). Szívébe zárta az Isten országának földi építőit és gondoskodása nem szűnt meg mennybevitelével sem. Továbbra is védi, oltalmazza, hogy Krisztus arája maradjon olyan szépnek, szentnek, mint amilyen kezdetben volt.

Segítő közbenjárása kezdettől fogva ott élt a hívek szívében s az imádkozó Egyház a legrégebb időktől kezdve hitet tett a Szűzanya segítségére mellett.

Az V. vagy VI. századból már beszédet is ismerünk, amelyben a „kegyes segítő” jelző szerepel: „*Tu enim noster es portus, o virgo intemerata et praeses, pia auxiliatrix*” (Szt. Efrém munkái között).

A IX. századból a *Liber responsalis* az „Oltalmad alá futunk” kezdetű imát is hozza már ebben a formában: „*Sub tuum praesidium confugimus, sancta Dei Genitrix, nostras deprecationes ne despicias in necessitatibus, sed a periculis libera nos semper, Virgo benedicta*”.

A mindenkor Segítő Szűz legszebb dicséretét egy, a nagy Mária tisztelő Szent Bernátnak tulajdonított imádság fejezi ki legjobban: „Emlékezzél meg ó legkegyesebb Szűzanya, miként sohasem hallotta senki, hogy a segítségért hozzád folyamodót gyámolatlanul magára hagyta volna”.

(A történelemben). A Szűzanyát a XVI. századtól kezdték gyakrabban Keresztények segítsége megszólítással illetni. A Szűzanya segítsége a kereszténység ekkori harcaiban kézzelfogható volt. A déli harangszó a nándorfehérvári győzelem kiesését hirdeti. Callixtus pápa erre a szándéokra különleges imákat rendelt el, melyeket a figyelmeztető harangszóra kellett elmondani a kereszténység ügyének sikeréért. A lepantói győzelem (1571) után V. Pius pápa ünnepélyes hálaadásokat rendelt el. A győzelem napját, október 7-ét Szűz Mária ünnepévé tette, amit aztán XIII. Gergely pápa a Rózsafűzér Királynője ünnepévé változtatott át. A fővezér, D. Giovanni d’Austria hálából az olaszországi Loretóba, Szűz Mária kegyhelyére zarándokolt. Marc’Antonio Colonna Rómában hatalmas emlékművet állíttatott Máriának, a Kereszté-

nyek Segítőjének az Aracoeli templomban. A velencei szenátus pedig így adta hírül a győzelmet: „Nem a bátorság nem a fegyverek, nem az erő, hanem Mária által győztünk”.

A Keresztények Segítségébe vetett bizalom adott erőt Szobieszkinek és katonáinak, hogy felvegyék a harcot Bécsnél a túl-erővel szemben. Ünneplés hálaadással ismerték el Szűz Mária hathatós segítségét. A nagyvezér sátrában talált zászlót a katedrális Szűz Mária oltárára helyezték. A másikat pedig, amely a török tábor közepén állt, Rómába küldték el a pápának. A nép maga is annyira tudatában volt a rendkívüli mennyei segítségnek, hogy a fővezér neve mellett Mária nevét is nagy lelkesedéssel éltette. XI. Ince pápa háláját azzal mutatta ki a Boldogságos Szűz iránt, hogy a győzelem napját háláünnepül rendelte el az egész Egyházban Szűz Mária nevének tiszteletére (szeptember 12).

Buda felszabadítására pedig a következő felírású zászlót küldte a pápa: Budam Virginis Dabit Auxilium! Budát a Szent Szűz segítsége adja vissza.

A Keresztények segítsége megszólítást megszerették az emberek és rohamosan terjedt Európában. Külön ki kell azonban emelnünk Münchent. Ez a város Bécs felszabadítását kifejezetten a Keresztények segítsége oltalmába ajánlotta s a győzelem elnyerése után a Keresztények segítsége tisztelet itt igen nagy arányokat öltött. Külön kéréssel fordultak a pápához, hogy a Szent Péterről nevezett plébánia templomban engedélyezzen egy Testvértestületet, Mária, a Keresztények Segítségé címmel. XI. Ince pápa meghallgatta óhajukat és 1684 augusztus 18-án kelt bullájával bőséges búcsúkegyelmekkel is ellátta. Csakhamar más vidékek is követték őket. 1737-ben több mint három millió tagja volt. 1790 február 9-én VI. Pius pápa Turinban hagyott jóvá egy hasonló nevű egyesületet és külön búcsúkból is részesítette.

VII. Pius pápa szorongatott helyzetében szintén a Keresztények nagy Segítőjéhez fordult védelemért Napoleonnal szemben. Miután 1814 májusában diadalmasan bevonult Rómába, 1815 szeptember 15-én kelt Decretumával nyilvánosan és ünneplésesen megörökítette szabadulásának emlékét azzal, hogy május 24-ét külön szentmisével és zsolozsmával a Keresztények Segítségé ünnepévé tette Rómában: „...ad grati animi reddendum perenne testimonium glorisissimae Virgini, quae insperato Sibi et populo fideli in auxilium venit”.

Az egyelőre csak Rómában megült ünnepnek azután lelkes apostola támadt Bosco Szent János személyében, aki minden eredményét a Keresztények Segítőjének tulajdonította.

(Az Egyház mai életében). Róma példájához az idők folyamán — nem utolsó sorban a buzgó apostolok munkája következtében — más egyházmegyék is csatlakoztak. Vagy úgy, hogy az egyházmegye védszentjévé választották a Szűzanyát, Keresztények Segítségé címmel mint Ausztráliában, Brazília néhány egyházmegyéje; mint Turin, Genova, Savona, Cesena Olaszországban, Filippi szigetek, Columbia, Equator, Palesztina, Münster, Versailles, Caracas, stb., vagy egyszerűen engedélyt kértek arra, hogy Rómával együtt ők is megülhessék ezt az ünnepet.

Azóta is egyre erősödik a Keresztények Segítségé tisztelet s az utóbbi években mozgalom indult, amely azt kéri a Szentszéktől, terjessze ki ezt az ünnepet az egyetemes Egyházra, Angliá, Ausztria, Csehszlovákia, Egyesült Államok, Mexikó, Brazília, Peru,

Bolivia, Salvator teljes püspöki kara nyújtott be ilyen kérelmet. Olaszországból 248, Indiából 64, Franciaországból 48, Kinából 48. Spanyolországból 44, Jugoszláviából 12, Lengyelországból 11, Argentínából 11, Columbiából 9, Venezuelából 8, Portugáliából 7, Canadából 7, Equatorból 6, Magyarországból 5 püspök csatlakozott hozzájuk, s többen Belgiumból, Hollandiából, Írországból, Algirből, Egyiptomból, Paraguayból, Costarikából, Marokkóból, Líbanból, a Zöld szigetekről. Összesen 918 püspök nyilatkozott mind saját, mind hívei nevében.

Az első nemzetközi Mária kongresszus 1950-ben Rómában még inkább megerősítette ezt az óhajt, amikor megismételte ugyanezt a kérést.

1948-ban öt magyar egyházmegye: Esztergom, Nagyvárad, Szombathely, Vác, Veszprém azzal örökítette meg Boldogasszony évét, hogy ezt az új Mária ünnepet beiktatta naptárába. A Keresztények Segítsége tisztelet nálunk is általánosan el van terjedve. Alkalmam volt átélni az egyik országos búcsújáróhely miseszándékait. Meglepett, mennyi szentmisét mondatnak a hívők a Keresztények Segítsége tiszteletére. Beszédes kifejezője ez annak, milyen hálával és szeretettel fordul népünk napjainkban is a segítő Szűzanya felé.

Kormos Ottó

VILÁG KIRÁLYNŐJE

(Május 31)

E sorok írója néhány esztendő előtt ugyanebben a folyóiratban a Kegyzosztó Nagyasszonyunkról, minden kegyelem közvetítőjéről szólva, annak a vágyának adott kifejezést, milyen szép lenne május végén az egész katolikus Egyházban megünnepelni a Boldogságos Szűz Anyának új ünnepét, Kegyzosztó Boldogasszony napját. Akkor még nem tudtuk, hogy évtizedünknek lesz egy Mária-éve, melynek világszerte oly nagy volt a lelki eredménye, hogy Szentséges Atyánk az esztendő végén körlevelében ünnepét rendelt el Királynőnknek, Máriának.

Mit jelent az anyaszentegyház tanításában Máriáról, mint királynőről szóló ünnep? Akar-e valami új igazságot hirdetni a Boldogságos Szűzről? Nem. Hiszen éppen az enciklika (Ad caeli Reginam, 1954. okt. 11.) fejt ki, hogy ezt a tant — Mária a mi Királynőnk — minden század hívője vallotta. De éppen a Szent-atyától felhozott érvek azt kívánják, hogy lelki előmenetelünkre szolgálgjon ennek a tanításnak felújítása és tudatosabb hirdetése.

Ha a Boldogságosról szóló katolikus tanítást összegezni akarjuk, akkor két főpontra csoportosíthatjuk: Mária az Isten Anyja; és mint ilyen részt vesz Krisztussal a megváltás munkájában (*cor-redemptrix* = *társmegváltó*). Erre a kettős oszlopra támaszkodik Máriának az a kiváltsága, melyet röviden így fejezhetünk ki: A Boldogságos Szűz az ég és föld királynője.

Hogyan kell ezt a királynői címet értelmeznünk? Tágabb értelemben (*sensu lato*) Máriát királynőnek nevezhetjük azért, mert minden teremtmény, még az angyalok felett is kimagasodik mélt-

tóságánál és szentségénél fogva. Hitünk tanítása szerint minden teremtmény előtt áll és közvetlenül Szent Fia után következik. Tehát a világmindenség királynőjének a címét nem vitathatjuk el tőle. Aki seplőtelen, aki szűz, aki közvetíti a kegyelmet, akit a keresztény jámborság évszázadokon át annyi, de annyi királynői címmel és ranggal ruházott fel, az joggal mondható királynőnek. Ha csak a litánia jelzőiből ragadjuk ki azokat, melyek a legmarkásabbak, akkor is azt kell észrevennünk, nem alaptalan az a bámulat és az a végtelenül gyengéd szeretet, mely az Üdvözítő Édesanyját egyúttal Királynőnek is mondja. Aki a Próféták Királynője, az azt szülte nekünk, akit megjósoltak az összes próféták. Aki az Apostolok Királynője, az hűségesebb, mint a gyengehitű Péter, a kétkedő Tamás, az példájával és talán utasításával is Krisztus melletti tanúságtétellel vezeti az apostolokat. A Vértanúk Királynője lelki szenvedéseiben és kereszt alatti fájdalmában minden idők összes vértanújának szenvedését is átélte. A Hitvallók Királynője nekünk arra adott példát, hogy még a legnehezebb életkörülmények között is hűségesen meg kell vallanunk Krisztusban való hitünket. Joggal Királynője a szűzeknek is, hiszen esodálatos módon egyesíti magában a szüzesség és anyaság titkát, és minden szűzi léleknek erőt ad követésére, a tisztaság melletti kitartásra. Végül Mindenszentek Királynője is, aki mennyei boldogságban mindnyájuk fölött áll és mindnyájuknak Úrnője is.

De szoros értelemben (*sensu stricto*) is Királynőnk Mária. Nemcsak úgy áll előttünk tiszteletben, mint a régi koronás királyok anyja vagy felesége. Hanem ténylegesen is, Krisztustól természetesen függően, de Véle egyesülve, az angyalok és emberek, tehát alattvalói fölött igazi uralkodói jogokkal bír: mennybevittele óta a szó igazi értelmében királynő. Ezt a tételt most már, a Pápa enciklikája után, legalább általános nézetnek (*sententia communis*) mondhatjuk. Hiszen mind az egyházi hagyomány, mind a hittől felvilágosított ész egybehangzó tanítása ez. Lássuk azonban most részletesen is az Egyház tanítását.

A pápák számtalanszor királynőként említik a Szűzanyát. Már Szent I. Márton pápa egy levelében »dicsőséges Úrnőnknek« nevezte őt, Szent Agathon pápa (678-81) pedig, amikor a VI. egyetemes zsinat atyáihoz ír, úrnőnknek és valóságos Istenszülőnek hívja. A 8. században II. Gergely, amikor Szent Germánosz konstantinápolyi pátriárkához és a VII. egyetemes zsinathoz ír, »mindnyájunk Úrnője és Isten igazi anyja« jelzőt használta a Boldogságos Szűzről. IV. Sziztus pápa 1476-ban kiadott apostoli konstitúciójában kifejezetten a »mennyei királynőjének« nevezte. XIV. Benedek pápa 1748-ban a »dicsőséges asszonyról« ad ki bullát, melyben Máriát az ég és föld királynőjének hívja, akinek a Legnagyobb Király átadott valamit a hatalmából. Korunk pápái közül XIII. Leó a Boldogságos Szűz Máriáról több enciklikát adott ki, s ezekben mindig kifejezetten említi Mária királynői méltóságát (Jucunda semper, Fidentem, Magnae Dei Martis, Adjutricem kezdetű enciklikák). Szent X. Pius pápa szerint Mária, mint Királynő áll Fia jobbján (Ad diem illum, 1904. febr. 2). Jelenleg uralkodó szentatyánk pedig először a Krisztus titokzatos testéről szóló köríratában említi, hogy Mária most az égben Fiával együtt uralkodik. Mikor pedig 1950 november 1-én ünnepélyesen kihirdette Mária mennybevitelének hittételét, megjegyezte, hogy, »amint Krisztus az Atya jobbján ül, úgy ül Mária az ő Fiának, az örökkévalóság királyának a jobbján«. Vagyis: amint Krisztus résztvesz az isteni világkormányzásban, úgy vesz részt Mária is a királyi hatalomban.

A pápák tanúsága mellett mind a római, mind a különféle keleti liturgiák is egybehangzóan hirdetik Mária királynőségét. A

kedves latin Mária-himnuszok, a *Salve Regina*, a *Regina caeli laetare*, az *Ave Regina caelorum*, a máriás miseszövegek, zsolozmarészek tanúsága mind egybehangzó: „Szűz Mária a menybe vétetett, örvendjetek, mert Krisztussal mindörökké uralkodik” (a nagyboldogasszony-napi zsolozsmából).

A keleti liturgiák közül először a görög egyházét említsük. Végigsorolhatnánk szinte valamennyi Mária-ünnep himnuszát, sőt az Úr ünnepeinek sajátos énekeit is, melyek mind kiemelik, hogy a Boldogságos Szűz királynői és úrnői méltósága Istenanyaságában és a megváltásban való nagy szerepében gyökerezik. Talán egy liturgia sem annyira máriás, mint a bizánci. Még a szentmise kánonjának imáját is áttöri a pap diadalmas éneke, hogy a szentáldozatot fogadja el az Isten »kiváltképpen lefszentebb, legtisztább, legáldottabb, dicső Királyánékné, az Istenszülő és mindenkorszűz Máriáért!« A maroniták arab liturgiája úrnőnek nevezi, a szíreké Királynőnek, a kopt misekönyv az egész világmindenség központjának hívja, aki nagyobb a sokszemű keruboknál és a hatszárnyú szeráfoknál, aki az eget és a földet dicsősége szentségével teljesen betölti. Az örmény zsolozsma főleg Nagyboldogasszony ünnepén bővelkedik Mária Királynőt dicséző részekben.

Természetesen a szakadár keleti egyházaknak is ez a tanítása, miután ugyanezeket a liturgiákat és liturgikus könyveket használják. Hittudományuk ezeket a kérdéseket azonban nem tárgyalja oly világossággal, mint a miénk. Az újabb kor ortodox teológusai azonban, főleg a filo-katolikus irányzat néha úgy utal a Boldogságos Szűz szerepére, hogy abból joggal következtethetünk arra: ők is kifejezetten tanítják, hogy Mária minden teremtmény felett elsődlegesen vesz részt a megváltásban a Szentháromság mellett.

Hogy a szó legszorosabb értelmében Mária királynő, azt a keresztény hagyomány, az első keresztény századok szent írói, hitvédői, szónokai is bizonyítják.

A keleti egyház szent tanítói közül Szent Efrém, Damaszkuszi Szent János és Szent Atanáz egyházdoktorokra utalunk elsősorban. Főleg Damaszkuszi Szent János Mária homilái kiválóak ebből a szempontból. »Minden teremtett dolgon uralkodik«, mondja a 2. nagyboldogasszonyi beszédében, »mert Fia minden teremtett dolgot átadott Anyjának«. Nagyszabású hittudományi művében pedig azt írja: »Miatán a Teremtők Anyja, azért egyúttal minden teremtett lénynek az úrnője is« (De fide ortodoxa, 4, 14). Nyugaton Chrysologus, Szent Péter (Sermo 142), Damjáni Szent Péter (Sermo 44), Szent Bonaventura, Szent Tamás (Az angyali üdvözet Magyarázatában: »Az Úr anyja, tehát Úrnőnk«) tanúsága mellett Eadmerust, Szent Anzelm tanítványát említjük meg: »Amint Krisztus, azáltal, hogy megváltott minket, különleges címen Urunk és Királyunk, úgy a Boldogságos Szűz is, azért az egyedüli módért, mellyel megváltásunkhoz hozzájárul... és üdvösségünket egyedüli módon kívánja, kéri és gonozza« (De Excel. Virg. Mar. PL 159, 508). Fejezze be a sort Nagy Szent Albert tanítása (Mariále, q. 43. § 2): »Mária felvétetett a mennyországba... ő tehát az egész világ uralkodónője; Benne van a mennyei hatalom teljessége... uralkodói hatalom uralma által... Ugyanarról az uralomról és királyságról, melyről Fia király nevet kapta, ő a királynőt... valóban, joggal és a szó sajátos értelmében mindenek úrnője, ami csak bentfoglaltatik Isten uralmában és ezért valójában az uralmasság királynője«. Hasonló módon ír Sziénai Szent Bernardin, Canisius Szent Péter, Suarez és Liguri Szent Alfonz.

A hittani megfontolás és megvitatás, a Szentírásra és a hitől megvilágított értelemre hivatkozva, Mária részvételéről Krisztus királyi hatalmában, még a következő elveket hozza fel.

A Boldogságos Szűz Mária a *világba jövő* Üdvözítőnek Anyja. Mikor a názáreti kis hajlékban az angyali üdvözletre Szentlélektől fogan, hitünk tanítása szerint Isten anyja, tehát az egész világmindenség uralkodójának anyja is. Tehát természetesen

részt vesz Fia uralkodói hatalmában és valóságos értelemben is a Mindenség uralkodónője.

Azután Krisztus anyja, Mária, anyja a *világot megváltó* Istennek is. Együttjárta Szent Fiával a keresztutat, ott állt keresztje alatt, utolsó szavaival a tanítványban mindnyájunkat gondjaira bízott Jézus Krisztus. A feltámadást, a Szentlélek eljövetelét az apostolokkal együtt éli át, tehát a megváltás jelentős eseményeinél — akár mint fájdalmas Anya, akár mint a kegyelmek közvetítője — mindig résztvesz.

Végül pedig a *világból elköltözött* Üdvözítőnek is Anyja a mennyei dicsőségben, mint mennyei dicsőségének részese és mint minden kegyelem kiosztója. Ahogy Krisztus éppen a megváltásból kifolyólag az egész emberiség ura és királya, úgy Mária is résztvesz az idők végezetéig a megváltás munkájában Fia engesztelése, a kegyelmek kioszkölése és azok szétesztása által. Ez a hatalma azonban természetesen Krisztustól függ. Krisztus királyi hatalma a katolikus tanítás szerint a törvény- és ítéllehoztalban és annak végrehajtásában áll. Mária, aki „irgalmasság anyja”, nem az ítéletek végrehajtásával, hanem mint a kegyelmek kinstárnoka, a kegyelmek szétesztésével gyakorolja királynői hatalmát. Az isteni Gondviseléstől meghatározott szerepe van az Anyaszentegyházban is, Krisztus földi birodalmában.

Királynői hatalmát a tisztítóhelyre is kiterjeszti. Közvetlenül kéri, hogy kiszabaduljanak a lelkek onnan, de kioszthat annyi kegyelmet nekünk is, a föld lakóinak, hogy ezekkel segítsük a szenvedő lelkeket. Sőt még a pokol reménytelenségében is ismeri nagy hatalmát a gonosz lélek. Hiszen a Szentírás első könyve a Sátán letiprójáról adja az első örömhírt, a legutolsó könyvében pedig (Jel 12. fej.) a Napba öltözött Asszonyt látjuk, ugyancsak, mint a Sátán legyőzőjét.

Röviden tehát azt mondhatjuk: ha Mária, üdvösségünket munkálva, Jézus Krisztussal, mint üdvösségünk fejével, Isten akaratából társmegváltó, hasonló módon, mint ahogy Éva Adámmal, el-kárkozásunk elsejével társ volt: akkor a Boldogságos Szűz, akit a bűn soha nem ért, a keresztfa alatt anyai szívének áldozatával új Éva lett és így Ádám minden gyermekét az új Adámban, Krisztusban felajánlotta a mennyei Atyának (*XII. Pius: Mystici Corp.*). „És mint ahogy Krisztus, az új Ádám, Királynak mondható, nem csak azért, mert Isten Fia, hanem mert Megváltónk is, úgy valamilyen hasonló módon a Boldogságos Szűz nemcsak azért Királynőnk, mert az Istennek az anyja, hanem mert, mint új Éva társa lett az új Adámnak” — fejezi be az érvelését a Szentatyja a legutóbbi körlevelében.

Az új ünnepen, május 31-én tehát, nemcsak azt fogjuk kifejezni, hogy hódolunk a Világ Királynője előtt, hanem azt is kérjük, hogy anyai és hatalmas közbenjárásával szent Fiánál mindig szószólónk legyen.